

До війська призвуть понад 26 тисяч юнаків

Міністр оборони України Михайло Єжель підписав наказ №153 «Про звільнення в запас військовослужбовців і черговий призов на строкову військову службу в квітні-травні 2011 року». Загалом планується призвати 26 тисяч 100 осіб, що на шістьсот чоловік менше, ніж восени минулого року. Уряд на організоване проведення весняної призовної кампанії 2011-го року запланував виділити з державного бюджету понад 1,6 мільйона гривень.

У Ковелі відкрили соціальну аптеку

На базі Ковельського медичного коледжу відкрили аптеку, в якій встановлено 10% знижки на ліки для ветеранів Великої Вітчизняної війни та 5% знижки для ветеранів праці. Під час відкриття закладу голова Волинської облради Володимир Войтович вручив присутнім ветеранам аптечки та запевнив, що обласна влада і надалі робитиме все можливе, щоб урегулювати цінову політику в аптечній галузі.

Волинська художниця малює давньоукраїнських богів

У стінах Волинського краєзнавчого музею днями відкрилася персональна виставка молодої художниці Ірини Сардак. «Народження нового сонця» — під такою назвою мисткиня об'єднала свій доробок за останні три роки. З картин проглядаються образи богів і богинь, дерево роду, писанки й інша давня символіка. Волинські митці кажуть, що полотна Ірини варто не просто розглядати, їх можна «читати», бо в яскравих образах і плямах криються таємниці нашої давнини.

Ірина Сардак, випускниця Інституту мистецтв ВНУ ім. Лесі Українки, викладачка арт-студії «П'ятерня». Коли споглядаєш її творіння, здається: художниця живе в світі предковичних українських легенд і міфів і пліч-о-пліч крокує з Сварогом, Перуном і Родом. Народні мотиви, етніки, фольк особливо близькі для Ірини. За цю ниточку вона вхопилася, ще будучи студенткою, і розмотувати клубок своїх талантів у цьому руслі продовжує досі.

— Мені українська автентика найближча духовно. Я люблю Україну та українське, бо вивчати і досліджувати нашу праісторію можна безкінечно. Традиційні розписи, малярство, гончарство, ткацтво, музика для мене є безперейним джерелом натхнення, — розповідає мисткиня.

Ще в стінах університету художниця зацікавилася українською символікою, яку наслідок — народилася картина «Чумацький шлях». Тоді Ірина ще не відала повністю змісту того, що малювала рука, та зображуючи на склі сварги (знаки сонця), вірила, що вони магичні й несуть неповторну енергетику. Після роботи над цією картиною вирішила серйозно зайнятися вивченням української символіки, а це потягнуло за собою зацікавлення і слов'янською міфологією. Згодом сюжети міфів і легенд почали знаходити місце на полотнах Ірини. В цьому ж дусі й найцінніша для художниці картина — «Божич. Народження нового сонця».

— На цю роботу пішло і найбільше часу, і найбільше сил, — ділиться вона. — Картина побудована на сюжетах із української міфології: в центрі сам Божич — сонце, навколо нього інші боги українського пантеону: Мокоша — захисниця жіночої долі, Білобог — бог правди, добра, світла, Коляда, яка народила те саме сонце, Перун — бог блискавки та грому, Лісовик.

Згодом з'явилася й низка «своїх» богів, серед них і «той, що бджіл випасає», і «той, що веснянки співає», і «той, що листя розфарбовує», і «той,

Художниця Ірина Сардак

що снігурам казки розповідає».

— Мені стало цікаво, як би виглядали боги весни, осені, зими, що могли б стати уособленням цих пір року. В увя я прокручувала кожну дрібницю майбутньої картини, від зовнішнього вигляду божества до емоцій на його обличчі, а згодом відображала це на матеріалі. Так з'явилася серія «Коли боги жили на деревах», чотири картини якої відповідають порам року, — пригадує Ірина.

На нинішній виставці художниця вперше для стороннього ока представила серію графічних робіт «Діти бавляться».

— Не так давно мене захопила тема українського дитинства. Дослідивши її, захопіла показати людям, як бавилися українські діти. Виявляється, вони не завжди мали іграшки, не мали й часу для гри. Бавилися усім, що було поруч, — розповідає художниця. — Часто їхні ігри були пов'язані з роботою: хлопчики були пастушками, дівчатка допомагали мамам, а одночасно й гралася. Це я і передала в малюнках.

Роботи викликали неабияке захоплення у відвідувачів, і вони припустили, що Ірина могла б ілюструвати дитячі видання. Як виявилось, створювати ілюстрації для дитячих книжок — давня мрія художниці. Вона уже працює в цьому напрямку і сподівається, що за деякий час реалізує своє бажання.

Перші свої картини мисткиня створила на склі. Проте Ірина ніколи не проти поекспериментувати: спробувала розпис на шовку, на дереві, живопис на полотні. Зараз ху-

дощиця творить на заґрунтованій левкасом дощці. Нова її робота матиме назву «Любов». На цей проєкт художниця надихнуло одне фото бабусі та дідуся зі старого сімейного альбому. Кажеться, що не малюватиме точний портрет закоханих, а виконає картину в декоративному стилі, приміряє на подружжя традиційні українські образи.

Старі фотографії, речі з побуту, що давно вийшли з ужитку, не раз надихали художницю. Кажеться, якщо правильно вміти дивитися, то цікаві сюжети можна побачити практично всюди.

— Коли щось цікаве зачіплює погляд, то треба вчити себе мислити та фантазувати. Нещодавно побачила сценку на вулиці: в дитинки щось покотилось і вона нахилилася. А я вже уявляю собі малю не в сучасному рожевому комбінезоні, а в лляній сорочечці, босоніж, і в нього там яблуко покотилося чи грушечка, — посміхається Ірина.

Творчий світ художниці не замкнений на малярстві. Він вражає своєю різноплановістю: Ірина вправно майструє традиційні українські ляльки, пробує себе в ткацтві та писанкарстві, влітку спробувала ліпити з глини, каже, що неодмінно знайде час, аби розвивати себе в кераміці.

— Дуже багато всього хочеться спробувати, — говорить мисткиня. — В планах — малювати, розвиватися, дізнаватися нового. Маю таке відчуття, що стою тільки на початку свого шляху.

Ольга УРИНА

■ СОЦІАЛЬНА ПРОБЛЕМА

У школах Луцька виявили 143 дитини, схильних до алкоголізму

В Україні щороку від алкоголю гине понад 40 тисяч осіб, а за даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, Україна — на першому місці у світі за рівнем вживання алкоголю дітьми. Аби розібратись у причинах і знайти шляхи вирішення проблеми, у Луцьку зібрали «круглий стіл» на тему «Активізація співпраці влади та громади щодо профілактики вживання алкоголю».

Завідувач відділення Волинського обласного наркологічного диспансеру, керівник Центру психології і психотерапії Людмила Пашук зауважила, що катастрофічна статистика тримається вже з десяти років. Щоправда, раніше пацієнти наркодиспансеру були старшими: середньостатистичний алкоголік був чоловіком років 40, який після проходження курсу реабілітації повертався до нормального життя.

Вражає необізнаність людей щодо законності, купівлі, виробництва та споживання алкоголю.

■ НОВА ЕКСПОЗИЦІЯ

У галереї мистецтв — виставка Андрія Павлова та Сергія Цьося

У галереї мистецтв Волинської організації Спільки художників України відкрилася виставка картин двох молодих митців — Сергія Цьося та Андрія Павлова.

Обоє дуже талановиті. Сергій Цьось уже досить відомий на Волині, адже не вперше презентує свої роботи на виставках такого масштабу. Його пейзажі змальовані з Карпат, волинських краєвидів, а також італійських, адже п'ять років він прожив у Італії. Є роботи декоративні, якими можна прикрасити інтер'єр. Рамки до картин художник зробив сам. Вони досить оригінальні — виконані з дерева,

Андрій Павлов малює портрети

пошкодженого короїдом. У Сергія дуже хороша освіта — закінчив Ужгородське училище імені А. Ерделі, брав участь у міжнародній студентській виставці у Мюнхені.

Андрій Павлов зараз у Луцьку працює художником-декоратором. Серед його картин можна також побачити пейзажі, а ще портрети та тематичні роботи, які вимагають роздумів.

Людмила ШИШКО

Робота Сергія Цьося

■ РЕАГУЄМО НА КРИТИКУ

Вмій робити добро

Луцька музична школа №1 імені Фрідріка Шопена — прикраса та гордість волинського краю. Вона була і залишається одним із провідних закладів культури області, це — школа високого професійного й естетичного розвитку та виховання молодого покоління. Приємно, що навіть у ці, досить нелегкі для країни часи, школа не тільки «виживає», але є осередком культури в повному розумінні цього слова.

Затишні класи, оздоблені фойе та коридори — все це створює неперевершену атмосферу комфорту та добробуту, які є необхідними складовими при вихованні естетичних і духовних цінностей майбутніх музикантів. Не таємниця, що фінансування закладів культури не є достатнім. Налагодження, ремонтування та придбання музичних інструментів, не кажучи про оздоблення класних кімнат, повністю залежить від ро-

боти дирекції школи та викладачів, а точніше — від громадян міста, які разом утворюють колектив закладу, також це залежить від батьків, діти яких навчаються в музичній школі.

Школа живе! Заходів відбувається багато і кожне дійство — це насправді свято. Оснь нещодавно, вперше в місті, в області, в Україні на базі нашої школи відбувся конкурс юних піаністів «Шопенівська весна» за участю відомої у світі польської піаністки, професора Варшавської академії Йоанни Лавринович. І знову подарунки та дипломи всім учасникам конкурсу. А кошти? Так, це, поперше, спонсорська допомога, яку вміло налагоджує директор школи Валентина Грисюк. По-друге, це допомога батьків, які вперше в цьому році за пропозицією батьківського комітету здали одноразово у фонд школи по 100 гривень (10 грн. у місяць). Фінансові можливості кожної

родини, а також кількість дітей, які вчать, враховувалися, тому не всі були залучені до цієї допомоги. А також це — внесок самих викладачів: випуск внутрішньошкільних фотографів «До-мі-соль-ка», виготовлення афіш, оголошень, привітань, придбання дипломів.

І ось тепер — про найголовніше: про обурення, яке викликала стаття п. Ірини Костюк за 17 березня цього року про «побори» з працівників, які збираються у школу вже своїх онуків, чи колишні учні, які ведуть за руку вже своїх дітей, — вони бачать, куди йдуть кошти: чарівно та зручно оздоблене фойе з м'якими куточками для батьків, які очікують своїх малят; вишуканий куток із бюстом

славного музиканта, ім'я якого носить школа; оздоблені коридори; святковий, по-новому прикрашений малий актовий зал із новими люстрами та килимом; великий концертний зал, який теоретично, на папері, збудований ще шість років тому, а використовуватися за призначенням по суті почне лише зараз. Так, у цьому році звітний концерт закладу, присвячений 20-й річниці Незалежності України буде відбуватись у стінах нашої школи, у нашому залі.

Ви зайдіть у цей зал, а тоді питаєте: де кошти? Це ж для наших дітей! А лютнева допомога становила не 6,5 тисячі гривень, як зазначено в статті, а близько восьми. Це багато і водночас мало, ми раді будемо допоміти будь-якого мешканця нашого міста, бо зал потребує ще великих фінансових витрат.

Потрібно подякувати директору, яка змогла в короткий термін зро-

бити такий благоустрій у нашому навчальному закладі. І переважна більшість викладачів із радістю та добровільно робили і роблять по-сильну допомогу у благородну справу. Участь у цій акції, котру назвали «Допоможи собі сам», із різних причин узяти не всі викладачі. Можливо, хтось, дістаючи гроші, приховав свою жадність чи заздрість за гаслом незаконності — нехай це буде на його совісті.

Так, «наскільки законним є діяння в музичній школі №1», прокуратура з'ясує — всі витрати є наявними та чітко зафіксовани товарними чеками, але чи зможе вона відповісти: бажання і вміння робити добро, щирість — це злочин?

Ольга КОЗИРСЬКА
заступник директора по виховній роботі, викладач по класу фортепіано та теоретичних дисциплін